

zeer spaarzaam in de landen tusschen „den Binkhorst” en de laan van Nw. Oosteinde, *talrijker* in de landen aan het einde van de Hoefkade, daar waar de Hollandsche stoomtram in een grooten boog die weilanden doorsnijdt en in *oetzaglijke menigte* in den Oost- en West-Escampspolder, d. w. z. ten N. en ten Z. van den Leiweg, nabij Loosduinen, waar de grond nog al van eene losse substantie is, meest derriegrond, begroeid met verschillende Carexsoorten, Hydrocotyle en Caltha. Deze drasse weilanden staan bijna ieder jaar onder water, waardoor deze schoone plant bijna over den geheelen polder verspreid is, daar het zaad stellig veel bijdraagt tot de voortplanting. Een mijner Frit. maakte een zaaddoos, die wel 45 driekante zaden opleverde. Van deze

zaden in een bloempot uitgezaaid, kwamen er 41 uit. Vergissing was hier niet mogelijk daar zij allen (de jonge plantjes n.l.) het vliezige zaadhuidje aan den top droegen. Dit zaad dat zeer licht is, drijft heel gemakkelijk van het eene eind naar het andere in een onder water staanden polder. In den Escampspolder komen ook nog al witte exemplaren voor.

's Gravenhage.

P. J. N. BRUSSAARD.

W. H. en D. — Hartelijk dank voor uwe mededeelingen. In Van Eeden's „Onkruid” wordt ook Baambrugge als een van de drie toen bekende groeiplaatsen opgegeven. Heeft een onzer lezers kievitsbloem daar in de laatste jaren gevonden?
E. Hs.

Mijn laatste Pleegkind.

In den afgelopen zomer heb ik, tot mijne bevreemding, en ook tot mijn spijt, iemands ergernis opgewekt door mijne beschrijving van „een kippenmaal.” Ik zal op de kwestie niet terugkomen; de Redactie heeft de zaak in 't juiste licht gesteld. Heden geldt het slechts een insect en zijne tot voedsel dienende mede-insecten; daarom vrees ik niet, thans weder gevoeligheden te zullen kwetsen.

In elk geval, dieren moeten eten evengoed als wij; en ik vind het altijd zeer belangwekkend, te ontdekken hoe, tot de insecten toe, (om van de lagere dieren niet te spreken) elke soort er hare eigene hulpmiddelen op heeft, den buit te bemachtigen. Om dit te bespieden en een nieuw kijkje op dergelijke dingen te verkrijgen, houd ik er van, een of ander insect, dat ons in de kamer komt bezoeken en licht door een onverschillige hand verwijderd of gedood zou worden, in een doosje te bewaren en pogingen aan te wend, zijn wenschen op 't punt van voedsel te raden.

Eenige jaren geleden deed ik aldus met een bruine tor, kort en dik van vorm. 't Was midden in den zomer en daar er een paar gedooide vliegen voorhanden waren, gaf ik hem die in het doosje. Oogenblikkelijk schoot het dier er op af en viel ze bij den kop aan. Die kop uit te eten was zijn eerste werk. Hij stak zijne monddeelen in de afgebeten kop en liep er het geheele doosje mee rond, totdat het ledige schedeltje bleef liggen. Zoolang de voorraad vliegen werd bijgevuld, deed hij niets anders dan de koppen genieten; in een oogwenk waren ze afgebeten. Al het overige liet hij liggen. Maar in den nacht koos het dier „eieren voor zijn geld”. Alsdan vierde het zijn vraatlust bot, en des morgens lagen slechts vleugels en pooten in het doosje.

Den nu afgelopen zomer 1896, zag ik wederom een bruine kever loopen, die mij sterk aan die van jaren geleden deed denken, alleen was het lichaam slanker en langwerpiger van vorm. Ik handelde als voren.

Vliegen waren er helaas genoeg, natuurlijk ook genoeg doode, want niemand zal zich, denk ik, ontzien in den vliegtijd meermalen een razzia onder die menigte te houden.

En nu deed zich iets merkwaardigs voor. Met volkomen minachting voor den kop, die den hoofdschotel van mijn vroegeren protégé had uitgemaakt, besprong deze terstond het achterlijf en at dit in korten tijd geheel op. Van de

ongeteld vele doode vliegen, die ik hem achtereenvolgens in het doosje deed, zoolang de zomer en de herfst duurden, bleven kop en borststuk altijd ongeschonden over. Soms waren enkele pooten afgebeten, waaruit ik opmaakte, dat bij de aanhechtingspunten daarvan, misschien nog zachte deelen aanwezig zijn, die de kever bij gebrek aan achterlijven wel tot zich wilde nemen.

Toen in laat-najaar de andere vliegenvoort verschree, die zoo fraai blauwgroen is en waarvan het achterlijf eenigszins gepantserd en met haren bezet is, leed de kever liever honger dan dezen te beschadigen. Ik meende, dat het dier dus knaagkaken miste en slechts een zuiger tot zijne beschikking had.

Het tegendeel bleek mij echter, toen ik, geen aas meer voor hem hebbend, hem met stukjes peer of appel trachtte tevreden te stellen. Met een loupe zag ik toen duidelijk zijne kaken rhytmisch in den appel werken en ik vroeg mij af, wat de reden mag zijn, dat dit dier zoo bang was geweest voor alle meer vaste deelen van de vlieg?

Ik had gehoopt mijn pleegkind den winter door te halen. De appel schijnt hem echter op den duur niet genoeg te hebben gevoed, want, waar hij eerst langen tijd met zeker genot klimpartijen en evoluties op het stuk appel uitvoerde, werden zijne bewegingen gaandeweg langzamer en is hij nu sedert een paar weken bezweken.

Ik zend de Redactie het exemplaar op, hopende dat de heeren het voor mij willen benoemen ¹⁾. Het was voornamelijk een avond- en nachtdier; tegen schemerdonker placht hij zich te gaan roeren.

Er ligt iets schoons in de gedachte dat, door ons meestal onopgemerkt, in de natuur zóó elk dier zijn voedsel vindt in een ander, en dat elk is toegerust met eigen middelen en gaven, om dat voedsel op de voor hem geschiktste wijze tot zich te nemen. Overmatig aantal moge op sommige tijden van de eene of andere soort schijnen aanwezig te zijn, (gelijk ons in den zomer de vliegenschermen dreigen te overweldigen), de stille veiligheidsdienst is altijd werkzaam en houdt over en weder op den langen duur alles in evenwicht.

Velp, Maart 1897.

CELLA.

¹⁾ 't Is de meeltor (*Tenebrio molitor*).

